

Enric Sarret Grau (1940-2021)

Em demanen quatre ratlles per recordar i retre homenatge a l'Enric, mestre i amic, reconegut pediatre i amb una dedicació incondicional als infants, als qui cuidava amb estimació i tendresa. És difícil encabir aquí tot el que voldria dir, però provaré d'expressar, amb l'ajuda d'altres companys que també han tingut la sort de compartir la

seva vida professional i gaudir del seu mestratge, tot allò que ens ha ensenyat i deixat en record.

En primer lloc i abans de comentar la seva trajectòria com a pediatre i genetista clínic, voldria parlar del seu vessant d'erudit humanista, amant de la cultura i viatger. Els que vam treballar amb ell no oblidarem les seves lliçons d'història de la humanitat i de la seva estimada Catalunya, ni les discussions sobre art, literatura o cultura general que ens regalava a l'hora del cafè, que no era més que una excusa perquè la reunió aplegués tant els cafeters com els qui no gaudien d'aquesta beguda, però sí de la conversa.

El seus amics recorden i celebren el perfil de bon company i estudiant brillant amb un destacable sentit del deure i de la responsabilitat. El seu entusiasme per explorar el cos i els sentiments humans el van portar a estudiar medicina, i l'any 1963 es va llicenciar a la Universitat de Barcelona; després va seguir la formació a la càtedra de Pediatria de l'Hospital Clínic i Provincial. L'any 1966 va formar part de l'il·lusionat equip de pediatres que inauguraven una nova etapa d'aquesta disciplina, formant-se en diferents especialitats, i iniciaven la trajectòria brillant de l'aleshores Clínica Infantil de la *Ciudad Sanitaria de la Seguridad Social*, actualment Hospital Infantil Vall d'Hebron.

Més endavant, l'any 1970, i en un context de naixement i consolidació de la genètica clínica, es va incorporar a la Unitat de Genètica que havia posat en marxa, feia un parell d'anys, el professor Jordi Prats Viñas. Era una unitat pionera que reunia la part de laboratori, per desenvolupar les noves tècniques de citogenètica, amb la clínica, per aplicar-les al diagnòstic. El projecte era realment innovador, ja que tant la

citogenètica clínica, entesa com l'estudi dels cromosomes aplicat a la pràctica mèdica, com el concepte de dismorfologia, estudi dels defectes congènits, i el reconeixement de l'efectivitat de l'assessorament genètic, tenien pocs anys.

Va ser en aquesta Unitat, i fins que es va jubilar, que vam gaudir del seu mestratge i amista. Ens va demostrar la seva capacitat de treball i la seva ànsia per saber i anar sempre més enllà amb una clara visió de futur, però sense oblidar mai la part humana i social per poder acompanyar els pares i familiars dels infants.

La novetat de la consulta de genètica clínica va ser celebrada per tots els seus col·legues, que sempre van trobar suport en els seus coneixements per al diagnòstic dels pacients afectats d'anomalies congènites i malalties hereditàries. La seva vàlua com a pediatre i la capacitat per descriure i catalogar síndromes dismorfològiques va ser imprescindible per a la consulta. A més, va ser pioner en la introducció d'eines informàtiques i en el desenvolupament de programes de càlcul de probabilitats. Ell i els seus companys de generació, socis fundadors de diferents associacions per a l'estudi de la genètica humana que anaven sorgint a la dècada dels setanta, van iniciar a Catalunya l'estudi dismorfològic i l'assessorament genètic.

També va saber aplicar, de vegades amb més enginy que ajuda per part de la institució, les noves tecnologies que anaven sorgint per al diagnòstic en el camp de la genètica i de la pediatria en general. Sempre va acceptar reptes i ens va encoratjar a explorar i provar, solucionant, de vegades amb idees genials, els problemes tècnics que es presentaven al laboratori en un moment en què gaire res estava comercialitzat encara.

L'any 1986, quan la Unitat va ser reestructurada i ampliada per respondre a l'augment de les consultes i donar suport al Servei de Ginecologia per a l'estudi cromosòmic prenatal, que s'iniciava a l'hospital com a tècnica diagnòstica dins de la salut pública, no va dubtar a agafar-ne la direcció i ajudar a desenvolupar-la.

Ens deixa el llegat d'un home de pau, culte, enamorat de la seva família i amant de la lectura i de la música. Un pediatre savi i humà, mestre i amic.

Teresa Vendrell Bayona